

Aušra

Kristaus buvimo šauklis

Žurnalas "Aušra"

2025 m. rugpjūtis

Turinys

PAGRINDINIS STRAIPSNIS	2
KAIP DIEVAS ATSAKO Į MALDĄ	2
BIBLIJOS STUDIJOS	16
DIEVO PASTATAS	16
ŠVENTOSIOS DVASIOS ŠVENTYKLA	19
JAU NEBE SVETIMŠALIAI	22
ŠLOVINIMO AUKOS.....	25
GYVIEJI AKMENYS	28
KRIKŠČIONIŲ GYVENIMAS IR DOKTRINA	31
UGNYJE IŠBANDYTAS AUKSAS	31

Sekite savo Bibliją!

Pagrindinis straipsnis

1 dalis iš 2

Kaip Dievas atsako į malda

"Todėl trokštu, kad žmonės visur melstųsi, keldami šventas rankas, be pykčio ir abejonių".

1 Timotiejui 2, 8

Kaip galime būti tikri, kad Dievas atsakys į mūsų maldas? Neužtenka, kad maldoje patvirtintume savo tikėjimą. Pavyzdžiui, tūkstančiai tėvų tikėjo malda ir prašė Dievo apsaugoti jų vaikus mūšio lauke, tik gavę žinią, kad jie žuvo arba buvo sunkiai sužeisti. Tikėjimo malda patvirtinimas taip pat nepaaiškina, kodėl, kai visa tauta meldžiasi už taiką, ji dažnai atsiduria karo sukuryje.

Kita vertus, yra tūkstančiai žmonių, norinčių paliudyti, kad Dievas išklause jų maldas dėl jų vaikų saugumo. Kiti paliudys, kaip nuostabiai Dievas suteikė jiems ypatingų palaiminimų, kurių jie prašė maldoje. Todėl, remiantis vien tik patirtimi, gali atrodyti, kad Dievas atsako į vienų maldas, bet neatsako į kitų maldas.

Tačiau tai neatitinka to, ką Raštai mums sako apie Dievą. Biblijoje sakoma, kad Jis "nerodo jokio

šališkumo". (Apd 10, 34). Vadinasi, turi būti kokia nors svari priežastis, dėl kurios Dievas į vienų maldas atsako, o į kitų - ne. Jei tą priežastį rasime, ji turėtų padėti atkurti tikėjimą kai kurių žmonių, kurių maldos, regis, liko neišklaustos.

Malda yra labai svarbus krikščioniškosios patirties etapas. Ją plačiai praktikuoja ir daugelio kitų religijų išpažinėjai. Troškimas melstis yra mūsų priklausomybės nuo aukštesnės jėgos pripažinimas ir suvokimo, kad mums reikia pagalbos iš kokio nors šaltinio, esančio už mus ir išmintingesnio už mus pačius, išraiška. Neabejotina, kad Dievas džiaugiasi nuoširdžiu noru visų, kurie bando susisiekti su Juo maldoje, nes bent jau tokiu mastu tai yra aukštesnės suverenios jėgos pripažinimas.

Beveik visuotinį norą melstis lemia tai, kad pirminis žmogus, Adomas, buvo sukurtas pagal Dievo paveikslą. (Pr 1, 27). Dėl žmogaus nuopuolio į nuodėmę ir mirtį dieviškasis atvaizdas jo charakteryje gerokai aptirpo, o daugeliu atvejų buvo beveik ištrintas. Vis dėlto jo likučiai tebėra išlikę, ir viena iš jo apraiškų yra noras melstis. Gali būti milijonai žmonių, kurie niekada nesimeldžia, tačiau dažnai jaučiasi, kad turėtų melstis, ir jaučia kaltės jausmą, nes nesimeldžia.

Dievas džiaugiasi savo kūrinių maldos dvasia. Tačiau kodėl Jis išklauso vienų maldas, o kitų

maldos, matyt, lieka neišklausytos? Atsakymą į šį klausimą Jėzus užsimena savo pastebėjimuose apie daugelio Jo laikų maldininkų maldas. Jie meldėsi, kad juos pamatytų ir išgirstų žmonės, aiškino Jėzus, ir manė, kad Dievas juos išklausys dėl jų "daug kalbėjimo". (Mt 6, 5-7). Tuo mums primenama, kad yra tinkamų ir netinkamų maldos nuostatų, taip pat teisingų ir neteisingų metodų. Daugelis pradedančiųjų melstis gali būti nuoširdūs, tačiau jų metodas netinkamas.

Raštai nurodo, kad yra tinkamų ir netinkamų dalykų, dėl kurių reikia melstis. Apaštalas Jokūbas rašė: "Jūs prašote ir negaunate, nes prašote neteisingai". (Jokūbo 4,3). Gyvybiškai svarbu išsiaiškinti, ko turime privilegiją prašyti Dievo suteikti mums malonių. Negalime tikėtis, kad prašysime Dievo dalykų, kuriuos diktuoja tik mūsų fantazija, ir kad mūsų maldos bus išklausytos.

Maldos tikslas

Malda turi dieviškąjį tikslą, ir labai svarbu tai prisiminti, jei norime suprasti, kodėl kai kurios maldos lieka neišklausytos. Dievas sukūrė maldą ne kaip priemonę išsiaiškinti, kaip turėtų tvarkyti savo reikalus čia, žemėje. Jis nelaukia, kad mes pasakytume Jam, ką Jis turėtų daryti. Jis turi savo tvirtus planus ir tikslus, ir jei norime gauti Jo palaiminimų turtus, labai

svarbu, kad mūsų maldos juos atitiktų. Jokūbo žodžiais tariant, mes prašome "neteisingai", jei prašome Dievo taip, kad išsakome Jam savo norus ir nesiekiame, jog mūsų gyvenime vyktų Jo valia.

Šventajame Rašte atkreipiamas dėmesys į įvairias maldos rūšis. Svarbiausia iš jų yra padėkos malda. (Ps 92, 1). Dievas neabejotinai džiaugiasi, kai Jo kūriniai pripažįsta Jį savo palaiminimų šaltiniu ir dėl to pakelia į Jį savo širdis ir balsus dėkodami.

Yra garbinimo maldos, kuriomis pripažįstamos šlovingos Kūrėjo charakterio savybės - Jo išmintis, teisingumas, meilė ir galia. Troškimas pašlovinti Dievą ir parodyti savo garbinimą Jo charakteriui turėtų būti daugelio mūsų maldų motyvas. - Ps 29, 1.2

Taip pat derėtų melstis už Dievo gailestingumą. Raštai ragina visus krikščionis prašyti dieviškojo nuodėmių atleidimo per maldą. (1 Jn 1, 7-9). Paulius apie tai kalba kaip apie ėjimą "drąsiai prie malonės sosto", kad ten gautų gailestingumą ir rastų malonę, padėsiančią kiekvienu reikalu. - Hebrajams 4, 16

Be abejo, dar yra maldos, kurios yra prašymai tam tikrų Viešpaties palaiminimų ar malonių. Būtent jos mums šiuo metu ypač rūpi. Kai kurie meldžiasi už sveikatą sau arba kitiems. Kai kurie meldžiasi už turtus. Kai kurie meldžiasi už apsaugą kelionėje.

Milijonai meldžiasi už taiką. Dažnai pasitaiko, kad kariaujančių šalių piliečiai meldžiasi, kad jų kariuomenės nugalėtų. Darysime prielaidą, kad visi, kurie kreipiasi į Dievą maldoje, yra nuoširdūs, ir, žinoma, prašo Jo to, kas jiems tuo metu atrodo svarbiausia. Tačiau ar Biblija pateisina mūsų įsitikinimą, kad į visas šias maldas turėtų būti atsakyta pagal išsakytus prašymus?

Gali būti, kad Dievas atsakys į tėvų maldą už jų vaiko saugumą mūsų lauke. Taip pat gali būti, kad Dievas atsakys į maldas už tautos taiką. Jei ir kai tokios maldos išklausomos, tai paprasčiausiai reiškia, kad tai atitiko dieviškąją valią. Dievas turi nustatytą planą, pagal kurį rūpinasi žmonija. Tas planas nebuvo sukurtas tam, kad patenkintų Jo žmogiškųjų kūrinių užgaidas ir pageidavimus, ir jokios maldos Jo planą nepakeis.

Sakoma, kad "malda keičia dalykus", bet ji nekeičia Dievo planų. Dievas nežiūri nei į mus, nei į tautas, kad sužinotų, kokių pokyčių turėtų imtis, kad mums ar apskritai pasauliui būtų sudarytos geresnės sąlygos. Kaip menkai pasitikėtume dievu, kurio nuomonę būtų galima pakeisti ar planus pakeisti vien dėl žmonių maldų iškalbos ar įtikinamumo!

"Teesie Tavo valia"

Savo maldose Dievo žmonės pirmiausia mintyse ir širdyje turėtų trokšti, kad Jo valia būtų vykdoma visuose jų išgyvenimuose. Išskirtinį to pavyzdį turime Jėzaus atveju. Getsemanės sode, kai Mokytoji grėsė suėmimas ir mirtis, "Jį apėmė sielvartas ir siaubas, ir Jis tarė jiems [savo mokiniams]: "Mano širdis pasirengusi sudužti iš sielvarto. ... Jis truputį paėjo toliau, puolė veidu į maldą ir tarė: Mano Tėve, jei įmanoma, tegul ši taurė mane aplenkia. Tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip tu nori". - Mato 26:38, 39

Dievo valia buvo, kad Jėzus kentėtų pažeminimą ir mirtį kaip žmonių Atpirkėjas ir Gelbėtojas. Šį svarbų dieviškojo susitarimo bruožą išpranašavo šventieji Senojo Testamento pranašai. Jėzus visų pirma norėjo, kad būtų įvykdyta Jo Tėvo valia, kad ir ką tai Jam reikštų. Tai Jis patvirtino ir vėliau, kai turėjo būti suimtas. Petras išsitraukė kalaviją, kad apgintų savo Mokytoją, o šis jam tarė: "Įdėk savo kalaviją į makštį: argi aš negersiu taurės, kurią man davė mano Tėvas?" - Jono 18:10, 11.

Jėzaus sekėjai turi privilegiją kentėti ir mirti kartu su Juo. Paulius kalbėjo apie tai, kad esame "nukryžiuoti kartu su Kristumi", taip pat rašė: "Jums duota Kristaus vardu ne tik jį tikėti, bet ir kentėti dėl jo". (Galatams 2, 20; Filipiečiams 1, 29). Esame kviečiami sekti Jėzaus pėdomis, todėl žinome, kad

2025 m. rugpjūčio mėn.

Dievas nenori mūsų apsaugoti nuo visų sunkumų. Taigi, kaip ir Jėzaus atveju, mūsų pagrindinis rūpestis turėtų būti, kad Viešpaties valia būtų vykdoma mūsų mirtinguose kūnuose. Viešpaties valia gali būti tokia, kad kurį laiką mėgausimės tam tikrais žemiškais palaiminimais. Tačiau mūsų maldų našta turėtų būti ne dėl jų, bet dėl to, kad Jo valia būtų vykdoma kiekvienoje gyvenimo patirtyje.

Jėzus išplėtė šią mintį, sakydamas savo mokiniams, kad kol jie pasilieka Jame ir Jo žodžiai pasilieka juose, jie gali prašyti maldoje visko, ko tik panorės, ir tai jiems bus suteikta. (Jono 15, 7). Tai gali atrodyti kaip patikininimas, kad mums suteikta privilegija prašyti Dievo visko, apie ką tik pagalvojame ir ko tik norime, bet taip nėra.

Atkreipkite dėmesį į sąlygą, kurią prie šio teiginio pridėjo Mokytojas: "Jei jūs pasiliksite manyje ir mano žodžiai pasiliks jumoje. Pasilikti Kristuje reiškia būti Jo kūno nariu, nes Jis yra mūsų Galva. (Kolosiečiams 1, 18). Tai reiškia, kad Jo mintys tampa mūsų mintimis, o Jo planai - mūsų planais. Jei mūsų valia per Kristų bus visiškai atiduota Dievui, neturėsime savo valios, todėl mūsų maldos bus ne prašymai to, ko norime, bet tik to, kas atitinka mūsų Galvos valią. Taip meldamiesi pagal Viešpaties valią, galime būti tikri, kad sulauksime palankių atsakymų.

Tai dera su kitu Jėzaus pareiškimu mokiniams, kuriame Jis praneša mums, kad dangiškasis Tėvas su malonumu suteiks "Šventąją Dvasią tiems, kurie Jo prašo". (Lk 11, 13). Būti pripildytam Dievo Dvasios reiškia, kad Jo mintys dominuoja mūsų mąstyme ir kad mūsų gyvenimas atitinka tas mintis. Tuomet neprašysime Dievo palaiminimų, išskyrus tuos, kuriuos Jis pažadėjo duoti, ir niekada nekils abejonių, ar mūsų maldos bus išklausytos.

"Teateinie Tavo karalystė"

Luko 11, 1 užrašytas mokinių prašymas: "Viešpatie, išmokyk mus melstis". Atsakydamas į tai, Jėzus davė jiems tai, kas dabar žinoma kaip "Viešpaties malda". Šioje pavyzdinėje maldoje mums pateikiamas vadovas, už ką galime melstis.

Svarbi šios trumpos maldos schemos dalis yra tinkamas kreipimosi į Dievą būdas: "Tėve mūsų, kuris esi danguje, teesie šventas Tavo vardas!" (2 eilutė). Šventajame Rašte Adomas vadinamas "Dievo sūnumi". (Lk 3, 23. 38). Tačiau nusidėdamas jis neteko sūnystės, buvo atstumtas nuo Dievo ir pasmerktas mirčiai. Adomo vaikai, visa žmonija, taip pat atskirti nuo Dievo, todėl negali tinkamai kreiptis į Jį "Tėve mūsų, kuris esi danguje". Tokia privilegija priklauso tik tiems, kurie atgailavo dėl savo nuodėmių, priėmė Jėzų kaip savo asmeninį Gelbėtoją ir visiškai atsidavę, arba pasišventę, 2025 m. rugpjūčio mėn.

paskyrė savo gyvenimą Dievui, kad vykdytų Jo valią. Tokie žmonės vaizduojami kaip gavę Dievo sūnystės Dvasią ir taip tapę Jo vaikais. - Romiečiams 8:15; Galatams 4:6

Būdami Dievo vaikai, jie visų pirma trokš pagerbti savo Tėvo vardą. Taigi jų žodžiai ir veiksmai visada bus tokie: "Teesie šventas Tavo vardas". Tinkamai pašlovinti savo Dangiškojo Tėvo vardą reiškia, kad kai mes kreipiamės į Jį maldoje, darysime tai taip, kaip mums Raštuose nurodė Jėzus. Jis paaiškino, kad mūsų maldos turi būti aukojamos Jo vardu. - Jono 15, 16

Tam yra priežastis. Būdami teisingai pasmerktos rasės nariai, mes neturime jokios kitos padėties prie dieviškojo sosto, kaip tik per Jėzų, mūsų Gynėją. (1 Jono 2, 1). Jo vardu ir dėl Jo pralieto kraujo nuopelnų turime privilegiją "drąsiai" eiti prie malonės sosto prašyti atleidimo ir visų kitų palaiminimų, kuriuos mūsų mylintis Dangiškasis Tėvas pažadėjo suteikti. (Hebrajams 4, 16). Jei tinkamai pašventinsime Jo vardą, niekada nedrįsime kreiptis į Jį kitaip, kaip tik per Jėzų.

Kai sekame Viešpaties maldos pavyzdžiu, mūsų prašymai bus skirti ne tiek mums patiems, kiek kitiems palaiminti. Tai nurodoma įžanginiame maldos prašyme: "Teateinie Tavo karalystę. Teesie Tavo

valia kaip danguje, taip ir žemėje". (Mt 6, 10; Lk 11, 2). Atsakymas į šį prašymą bus atsakymas į daugelį dalykų, dėl kurių žmonės meldėsi per amžius. Tas atsakymas patenkins teisėtus visų žmonių troškimus. Jis reikš taiką, sveikatą ir amžinąjį gyvenimą visiems, kurie prisitaikys prie teisingų Viešpaties karalystės įstatymų.

Visi palaiminimai, kurių trokšta žmonija ir dėl kurių meldžiasi milijonai žmonių, buvo Dievo numatyti ir užtikrinti per karalystę, kurią Jis pažadėjo visiems savo pranašams. Šiuose pažaduose randame daugybę detalių apie palaiminimus, kuriuos ji garantuos žmonėms, įskaitant mirusiųjų sugrąžinimą į gyvenimą. Dievas neliko abejingas žmonių kančioms ir neliko kurčias jų pagalbos šauksmams. Jo atsakas į jų maldas, kai ateis Jo laikas, pranoks viską, ko jie kada nors drįso tikėtis.

Imkime pavyzdį iš tėvų, kurie meldžiasi už savo vaiko saugumą mūšio lauke. Tėvai myli savo vaiką, ir niekas jiems negali reikšti daugiau už saugų jo sugrįžimą į šeimos namus. Tačiau jei vaikas negrįžta, pirmoji jų mintis gali būti, kad Dievui tai nerūpi, kad Jis nesigaili. Kaip kitaip jaustųsi tėvai, jei tikėtų, kad Dievas pasirūpino sugrįžimu namo daug labiau patenkinančiu, nei jie kada nors galvojo melddamiesi!

Kaip mažai kartais tėvai žino apie sunkumus ir kančias, kurių jų vaikas gali būti išgelbėtas

užmigdamas mirtimi. Juk ir tėvai, ir vaikas yra mirštančios rasės nariai, o skirtumas tarp mirties mūšio lauke ir vėlesnės senatvės yra tik akimirka, kai palyginame su begaliniu amžinybės ruožu. Būtent šiuo požiūriu turime išmokti žvelgti į maldą ir į tai, kaip Dievas atsako į mūsų prašymus.

Pats faktas, kad meldžiamės Dievui, yra mūsų tikėjimo, jog Jo išmintis, galia ir meilė gerokai pranoksta mūsų pačių išmintį, galią ir meilę, patvirtinimas. Tačiau dažnai tai pamirštame ir manome, kad Jis nepagarbiai atsiliepė į mūsų maldas, nes neatsakė į jas taip, kaip mes būtume norėję, pasinaudodami savo minimaliais gebėjimais. Mūsų pasmerktojo gyvenimo trukmė yra labai trumpa. Apie pasiekimus sprendžiame pagal tai, ar jie pasiekia brandą per šį trumpą laiką, apie kurį turime žinių. Tačiau neturėtume vertinti Dievo darbų šiuo požiūriu.

Šventajame Rašte kalbama apie Dievą kaip apie esantį "nuo amžių iki amžių". (Ps 41, 13; 90, 2). Jam nėra būtinybės užbaigti kurį nors konkretų savo plano etapą per mūsų trumpą gyvenimą, net jei jis susijęs su mūsų individualiais prašymais. Jei šiandien melstume Dievą kokių nors ypatingų palaiminimų, kurie atitiktų Jo valią, ir atsakymas ateitų tik rytoj ar net poryt, neprarastume tikėjimo Juo, bet džiaugtumės, kai atsakymas vis dėlto ateitų. Dievas taip pat turi savo "rytojų". Jo dienos matuojamos ne

valandomis, nes jos yra amžiai, ir Jo "rytojaus" amžiuje, Kristaus karalystės tūkstantmečio laikotarpiu, visos tos palaimos, kurių teisėtai troško pasaulis ir kurių milijonai išsakė Dievui prašymus, bus gausiai išlietos žmonijai. Tai pripažindami žmonės atsilieps: "Tai mūsų Dievas, mes jo laukėme, ... mes džiūgausime ir džiaugsimės jo išgelbėjimu". - Iz 25, 9.

"Kaip danguje"

Jau sužinojome, kad Dievas neatsakys į jokią maldą, kuri neatitinka Jo valios. Viešpaties maldoje šis principas aiškiai išdėstytas. Joje Dievo prašoma palaiminimų žemės žmonėms - ne kokių nors tariamai gerų dalykų, kurių jie gali trokšti, bet dalykų, atitinkančių Dievo valią: "Tebūna Tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje". - Mato 6, 10.

Kokią didelę laisvę Jis mums suteikė dėl dalykų, atitinkančių Jo valią. Dievo valia vykdoma danguje, ir Jis nori, kad ji tokiu pat mastu būtų vykdoma ir žemėje. Žinoma, mes nežinome visų būdų, kaip Dievo valia vykdoma danguje, tačiau galime būti pakankamai tikri, kad blogybės, kurios dabar egzistuoja žemėje, nekenkia gyvenimui tų, kurie yra dvasinėje karalystėje, kurią mes vadiname dangumi.

Karas yra viena iš didžiųjų blogybių, neatitinkančių dieviškosios valios. Taigi turėtume melstis už taiką.

(Ps 122, 6; Nahumo 1, 15). Iš tiesų negalėtume melstis, kad Dievo valia žemėje vyktų kaip danguje, jei nesimelsime už taiką. Mūsų maldos už taiką turėtų atitikti Dievo planą įtvirtinti taiką, o tai yra Jo karalystės planas. (Ezechielio 37:21-28). Jis pažadėjo įkurti karalystę, įsteigti valdžią. Jėzus bus tos vyriausybės Karalius. "Valdžia bus ant jo pečių", - rašė Izaijas, - ir "jo valdžios bei taikos augimui nebus galo". - Izaijo 9:6, 7.

Neabejotinai Dievas su užuojauta žvelgia į žmonijos troškimus panaikinti karą. Kai tarptautinė įtampa pasiekia aukštą lygį ir karas atrodo neišvengiamas, pamaldūs žmonės abiejose pusėse jaučiasi priversti melstis už taiką. Nesutarimai, grasinantys sukelti karą, gali būti išspręsti arba ne, bet mes žinome, kad galiausiai bus pasiekta visuotinė ir ilgalaikė taika. Tai įvyks ne todėl, kad tautos pagaliau ras tinkamą taikos formulę, bet todėl, kad žemę valdys "Taikos Kunigaikštis". (Izaijo 9,6). Tuomet malda "teateinie Tavo karalystė" bus išklaudyta.

Kristaus valdžia Šventajame Rašte simbolizuojama kaip "VIEŠPATIES kalnas". Michėjo 4,1-4 skaitome, kad ateis laikas, kai žmonės sakys: „Eikime į VIEŠPATIES kalną ir į Jokūbo Dievo namus, ir jis pamokys mus savo keliu, ir mes vaikščiosime jo takais, nes Įstatymas išeis iš Siono ir VIEŠPATIES

žodis iš Jeruzalės". Jis teis daugybę tautų ir sudrausmins stiprias tautas iš toli, ir jos sudaužys savo kalavijus į plūgus ir ietis į dantų kablius; tauta nebepakels kalavijo prieš tautą ir nebemokės kariauti. Jie sėdės kiekvienas po savo vynmedžiu ir po savo figmedžiu, ir niekas jų negąsdins, nes taip kalbėjo kareivijų VIEŠPATIES burna".

Kokia nuostabi nusiginklavimo programa! Tai Dievo programa, ir kai meldžiamės už taiką ir tautų nusiginklavimą, darykime tai būdami tikri, kad Dievas išgirs ir atsakys į mūsų maldas pagal savo valią, kuri vyks per Jo karalystę. "Jis padaro, kad karai liautųsi", - pranašavo Dovydas. - Ps 46, 9

Antroji šios svarbios temos svarstymo dalis pasirodys kito mėnesio žurnalo "*Aušra*" numeryje. Joje išsamiai nagrinėsime kitas Viešpaties maldos dalis. Taip pat nagrinėsime kitus ateinančios Dievo karalystės žemėje aspektus, kurie, pasak Raštų, palaimins visus žmones ir atsakys į milijonus per amžius išsakytų nuoširdžių maldų.

Biblijos studijos

Rugpjūčio 3 d. pamoka

Dievo pastatas

***Pagrindinė eilutė: "Juk niekas negali padėti kito pamato, kaip tik tas, kuris yra padėtas, tai yra Jėzus Kristus".
1 Korintiečiams 3:11***

***Pasirinkta Šventojo Rašto ištrauka:
1 Korintiečiams 3, 9-17***

Kad ir koks gražus ir tvirtos konstrukcijos pastatas būtų, jei jis stovi ant netinkamo pamato, jis nebus ilgaamžis. Netrukus atsiras plyšių, grindys ir sienos deformuosios, stogas pasvirs, pradės kristi gabalai, ir kadaise didingas žmogaus meistriškumo paminklas taps nebetinkamas naudoti, apleista akis, tinkama tik griauti. Koks svarbus yra tvirtas, nepajudinamas pamatas, lygus ir stačiakampis, tinkamas išlaikyti tai, kas ant jo pastatyta, per daugelį kartų. Būtent toks tvirtas ir amžinas pamatas buvo padėtas mums, kad ant jo statytume savo tikėjimo Dievu ir Jo pažadais statinį. Kaip mūsų raktinėje eilutėje sako apaštalas Paulius, tas pamatas yra Jėzus Kristus.

Plėtodamas šį paveikslą, apaštalas rašė: "Jūs esate Dievo statinys", pabrėždamas, kad kiekvienas Viešpaties pašvęstasis vaikas ant tvirto Kristaus pamato stato Dievui priimtinaį charakterio statinį. - 1 Korintiečiams 3,9

Šios iliustracijos prasmę kitais žodžiais išreiškė apaštalas Paulius, rašydamas: "Jei kas yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys". (2 Kor 5, 17). Kaip mes ateiname į Kristų? Pirmiausia turime žinoti apie Jį ir apie Jo esminį vaidmenį Dievo išgelbėjimo plane. Turime suvokti, kad Jėzus, išreikšdamas dangiškojo Tėvo ir savo paties meilę, atidavė savo gyvybę kaip išpirką, kaip pakaitalą už prarastą Adomo ir per jį pasmerktos rasės gyvybę. (Romiečiams 5:18, 19; 1 Timotiejui 2:5, 6). Tai reiškia Jėzaus pripažinimą mūsų Atpirkėju, mūsų išgelbėjimui padėtu pagrindu.

Tikrai suprasti, ką Kristus dėl mūsų padarė, ir visa širdimi tuo tikėti lemia didžiulį mūsų gyvenimo krypties pasikeitimą. Apaštalas paaiškina: "Kristaus meilė mus verčia, nes taip sprendžiame, kad jei vienas mirė už visus, tai visi buvo mirę: O jis mirė už visus, kad tie, kurie gyvena, nuo šiol gyventų ne sau, bet tam, kuris už juos mirė ir prisikėlė". - 2 Korintiečiams 5:14,15

Mūsų pamokos aplinkoje Paulius šį darbą palygina su statymu ant Kristaus pamato, panaudodamas "auksą, sidabrą, brangakmenius", reiškiančius vertingas Jo žodžio tiesas ir brangius pažadus. (1 Kor 2025 m. rugpjūčio mėn.

3, 12). "Mes esame Jo kūrinys, sukurti Kristuje Jėzuje geriems darbams, ... kad pagal juos gyventume". - Efeziečiams 2, 10.

Vienas iš esminių krikščioniškojo augimo dalykų yra tikėjimas nematoma Dievo dalykais. Korinto bažnyčia, kuriai rašė Paulius, turėjo problemų šioje srityje. Jis sakė, kad jų pažiūros buvo kūniškos, tai yra žemiškos arba žmogiškos. Dėl to jie per daug dėmesio skyrė matomiems žmogiškiems vadovams. - 1 Korintiečiams 3:1-4

Čia atkreipiamas dėmesys į tai, kaip svarbu, kaip mes statome ant pateikto pamato. Apaštalas užsimena, kad kai kurie statė iš "medžio, šieno, ražienų", vadovaudamiesi žmogiškomis nuostatomis, išreikšdami kūno dvasią - o tai neatlaikys Dievo teismo išbandymo. (12-15 eilutės). Paulius žinojo, kad krikščionių statybai reikia, jog ji remtųsi nematomo Kristaus ir Dievo vadovavimo pripažinimu. "Taigi kas yra Paulius ir kas yra Apolas, jei ne tarnai, per kuriuos jūs įtikėjote, ... Aš sodinau, Apolas laistė, bet Dievas davė derlių". - 1 Korintiečiams 3,5.6

Šventosios Dvasios šventykla

Pagrindinė eilutė: "Argi nežinote, kad jūsų kūnas yra šventykla Šventosios Dvasios, kuri yra jumyse, kurią turite iš Dievo, ir jūs nesate savi?"

1 Korintiečiams 6, 19

***Pasirinkta Šventojo Rašto ištrauka:
1 Korintiečiams 6, 12-20***

Šiandienos pamokai cituojamos eilutės susijusios su amoralumu, apie kurį apaštalas Paulius sužinojo Korinto bažnyčioje. Jis rašė: "Jūsų puikybė nėra gera". (1 Korintiečiams 5, 6). Akivaizdu, kad jie didžiavosi savo klaidingu broliškos meilės jausmu, dėl kurio toleravo tokią būklę.

Vieno nusikaltėlio, į kurį Paulius atkreipė jų dėmesį, atveju jis nurodė, kad bažnyčia pašalintų tą asmenį iš savo bendruomenės. Paulius kalbėjo apie šį veiksmą kaip apie "raugo" išvalymą iš jų tarpo. (2-7 eilutės). Raštuose raugas vartojamas kaip vienokios ar kitokios nuodėmės simbolis.

Tai, kad Viešpaties tautos susirinkime gali egzistuoti amoralumas, galbūt atrodo keista, bet ne taip, jei atsižvelgsime į kai kurių Korinto gyventojų, priėmusių Kristų ir prisijungusių prie Jo tautos, ankstesnius įpročius. Korinto gyventojai garbino pagonių dievus. Tarp jų buvo labai garbinamos graikų ir romėnų meilės deivės Afroditė ir Venera. Kadangi amoralumas greičiausiai buvo jų ankstesnio garbinimo dalis, kai kurie Korinto bažnyčios nariai iš pradžių į tai nežiūrėjo su tokia didele panieka, kaip turėjo. Tačiau tokia tolerancija visiškai prieštaravo Dievo valiai, ir Paulius ėmėsi drastiškų priemonių netvarkai ištaisyti.

Vis dėlto Paulius su meile pasisakė prieš blogį. Tai jis atskleidžia savo antrajame laiške Korinto bažnyčiai. (2 Korintiečiams 2,1-11). Paulius planavo aplankyti šiuos brolius ir nenorėjo, kad niekas nesugadintų šios progos džiaugsmo. Jis pagyrė bažnyčią už tai, kad ji ėmėsi veiksmų prieš skriaudėją, kuriuos jis ragino imtis. Jis taip pat atsižvelgė į tai, kad šis asmuo išmoko pamoką. Kad neužkrautų jam per didelio sielvarto, Paulius dabar pasiūlė bažnyčiai atleisti ir sugrąžinti jį į jų bendruomenę. Paulius paaiškino, kad jei bažnyčia imsis šių veiksmų, jis džiaugsis kartu su jais. Taigi matome, kad Paulius norėjo ne tik ištaisyti nusižengimą, bet ir kad nusižengusiajam būtų atleista ir jis būtų susigrąžintas.

Mūsų raktinėje eilutėje sakoma, kad kūnas yra "Šventosios Dvasios šventykla", kuri yra mumyse. Šventyklos buvo gerai žinomos senovės žmonėms, tiek žydams, tiek pagonims. Izraelyje jų šventykla, simboliškai tariant, buvo Dievo ir Jo tautos susitikimo vieta. Pamaldūs izraelitai į ją žiūrėjo kaip į šventą, šventą vietą, ir tikintieji tarp jų stengėsi ją tokią išlaikyti. Tačiau valdant nedoriams karaliams, šventykla buvo išniekinta dėl jos sienose įrengtų stabų garbinimo vietų.

Šventyklos simbolika Naujajame Testamente naudojama dvejopai. Pirmąjį randame šiandienos pamokoje, kurioje Paulius kiekvieno tikinčiojo kūną vadina "šventykla", Dievo buveine per Jo Šventąją Dvasią, kurią turime išlaikyti tyrą ir nesuteptą. Antrąjį šventyklos paveikslą pateikia apaštalas Petras. Jis rašė: "Ir jūs, kaip gyvieji akmenys, esate pastatyti į dvasinius namus". (1 Pt 2, 5). Čia apie kiekvieną pašvęstąjį tikintįjį kalbama ne kaip apie šventyklą, bet kaip apie akmenį, ruošiamą tapti dvasinių "namų" arba "šventyklos" dalimi Dievo karalystėje. - Hebrajams 3, 6; Efeziečiams 2, 19-22; Mato 6, 10

Jau nebe svetimšaliai

***Pagrindinė eilutė: "Taigi dabar jūs jau nebe
ateiviai ir svetimšaliai, bet šventųjų
bendrapiliečiai ir Dievo namų gyventojai".
Efeziečiams 2, 19***

***Pasirinkta Raštų ištrauka:
Efeziečiams 2, 11-19***

Vienas iš gražių rezultatų, kuriuos gauna tie, kurie nuoširdžiai priima Jėzaus išperkamosios aukos krauju suteiktą atpirkimą, yra tas, kad, be išlygų save pašventę, jie užmezga ypatingus sandoros santykius su Dievu. Šis susitarimas reiškia naują statusą tiems, kurie į jį įžengė, - jie nebėra nuo Dievo atitolę, bet laikomi Jo sūnumis. (Romiečiams 8:14-16; 1 Jn 3:1,2). Tai patvirtindamas, Paulius kitur sako: "Jei kas yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys: sena praėjo, štai visa tapo nauja". - 2 Korintiečiams 5, 17.

Laiške efeziečiams 2, 8-10 apaštalas sako, kad tik per tikėjimą ir Dievo malonę įgyjamas šis naujas sūnystės statusas. Jokių darbų, kuriuos mes galėtume padaryti, kad jį pasiektume, nėra. Jis sako, kad "mes esame Jo kūrinys". Tačiau, pasiekę šią

būklę, per Jėzų Kristų turime gebėjimą daryti Dievui priimtinius darbus. Tai iš pirmo žvilgsnio paradoksas. Viena vertus, mes negalėjome daryti jokių darbų, kad pasiektume šį naują santykį, tačiau sudarę sūnystės sandorą su Dievu galime, netgi privalome, daryti Jam priimtinius darbus. Apaštalas Jokūbas sako: "Tikėjimas, jei neturi darbų, yra miręs". - Jokūbo 2,17.

Svarbiausia, kad mūsų, kaip Dievo vaikų, darbai yra mūsų charakterio vaisių, kurių pagrindas yra Kristus, mūsų Galva, ugdymas ir išorinis pasireiškimas. (Jono 15:8; Galatams 5:22, 23). Priimtini darbai taip pat yra pasiaukojimas ir tarnavimas Viešpačiui, Jo Tiesai ir mūsų broliams Kristuje. - Romiečiams 12:1; Efeziečiams 4:14, 15; Galatams 5:13

Mūsų pamokoje Paulius sako, kad tikintieji pagonys buvo "svetimi Izraelio bendrijai ir svetimi pažado sandoroms, neturintys vilties ir be Dievo". (Efeziečiams 2, 12). Tačiau dabar atėjo laikas, kad Kristaus kraujas būtų veiksmingas visiems, kurie turėjo klausančią ausį ir tikinčią širdį, tiek žydams, tiek pagonims. Kiekvienas iš jų turėjo galimybę reikalauti savo naujo statuso, naudodamasis Jėzaus Kristaus suteikta priemone.

Tikintiems žydams, kurie daugelį amžių gyveno pagal "įsakymų įstatymą", tai reiškė išėjimą iš šios tvarkos į Kristų. (15 eilutė). Buvo nuodugniai įrodyta, kad tik tobulas žmogus gali laikytis šių ankstesnių

įsakymų ir taip pelnyti su jais susijusius žemiškus pažadus. Tik Jėzus, kuris buvo be nuodėmės, galėjo tai padaryti. Tačiau Jis paaukojo šias žemiškasias privilegijas, kad suteiktų žmonijai, tiek žydams, tiek pagonims, galimybę išsivaduoti iš nuodėmės ir mirties vergijos. Taigi per Jėzų "mes abu [žydai ir pagonys] viena Dvasia turime priėjimą prie Tėvo". - 18 eilutė

Mūsų raktinėje eilutėje Paulius teigia, kad visi, kurie užmezgė šiuos naujus santykius, nepriklausomai nuo jų ankstesnio statuso, dabar priklauso vienai grupei, "Dievo namiškiams". Šio simbolinio "namo" pamatas yra "apaštalai ir pranašai, o pagrindinis kertinis akmuo - pats Jėzus Kristus". (20 eilutė). Kai statybos darbai bus baigti, kai kiekvienas narys - kiekvienas akmuo - bus suformuotas ir pritvirtintas savo vietoje, tai bus ne tik pastatas, bet ir "šventoji šventykla", "Dievo buveinė". (21, 22 eilutės). Iš šios šventyklos, esančios simbolinėje Naujojoje Jeruzalėje, Mesijo karalystėje palaiminimai tekės visoms žemės šeimoms. - Apreiškimo 21, 1-7. 22-24

Šlovinimo aukos

***Pagrindinė eilutė: "Todėl per Jį nuolat aukosime
Dievui šlovinimo auką, t. y. savo lūpų vaisių,
dėkodami Jo vardui".
Hebrajams 13:15.***

***Pasirinkta Raštų ištrauka:
Žydams 13, 12-21***

Šiandienos pamokoje apaštalas Paulius kalba tiek apie Jėzaus auką ir tarnystę, tiek apie Jo pėdomis einančių sekėjų - Bažnyčios - auką ir tarnystę. Tai darydamas, apaštalas atsigręžia į Izraelio palapinės įrengimo tarnystę ir aukas, išsamiai aprašytas Išėjimo ir Kunigų knygose. Paulius teigia: "Mes turime aukurą, nuo kurio neturi teisės valgyti tie, kurie tarnauja palapinei. Tų gyvulių, kurių kraują vyriausiasis kunigas atneša į šventyklą už nuodėmę, kūnai deginami už stovyklos ribų. Taip pat ir Jėzus, kad savo krauju pašventintų tautą, kentėjo už vartų. Tad išeikime pas Jį už stovyklos ribų, nešdami Jo papiktinimą". - Hebrajams 13,10-13

Toliau Paulius, kaip užrašyta mūsų raktinėje eilutėje, ragina Jėzaus sekėjus nuolat aukoti Dievui "šlovinimo auką". Toliau jis apibūdina šią auką kaip

"mūsų lūpų vaisius, kuriais dėkojame Jo vardui", o paskui priduria: "Daryti gera ir bendrauti nepamirškite, nes tokiomis aukomis Dievas gėrisi". - 15, 16 eilutės

Šie apaštalo žodžiai mums primena smilkalus, kurie buvo barstomi ant palapinės auksinio smilkytuvo anglių ir skleidė malonų kvapą, prasiskverbiantį į Švenčiausiąją, simbolizuojantį Dievo buvimą. (Iš 30, 1-8). Be abejo, šlovinimo aukos, mūsų lūpos, dėkojančios Dievui, darančios gera ir bendraujančios tarpusavyje, yra tarsi smilkalai, malonus kvapas mūsų dangiškajam Tėvui. Kitoje vietoje Paulius apie tokias aukas kalba kaip apie "malonaus kvapo kvapą, Dievui priimtina, malonią auką". - Filipiečiams 4, 18.

Kalbėdamas apie kitą mūsų temos aspektą, apaštalas rašė: "Juk tuo, kad Jis [Jėzus] mirė, Jis vieną kartą numirė nuodėmei. ... Taip ir jūs patys laikykite save mirusiais nuodėmei". (Romiečiams 6,10-11). Džiaugiamės, kad Paulius mums primena, jog mūsų mirtis nuodėmei yra skaičiuotinas dalykas dėl to, kad vis dar esame netobuli kūne. Tačiau dėl Jėzaus kraujo priskyrimo už mus turime dieviškąjį įgaliojimą savo auką ir tarnystę laikyti "šventa, Dievui priimtina". - Romiečiams 12,1

Tai nuostabi privilegija ir didelė garbė, į kurią buvome pakviesti, ir tik turėdami tikėjimą, kad Kristaus kraujas padaro mūsų auką priimtina, galime įvertinti šio palaimingo vaidmens, kurį turime dieviškoje sutaikinimo programoje, tikrovę. Galime tikėti, kaip Paulius, kad nors ir nesame "patys iš savęs pakankami, kad galėtume ką nors manyti kaip iš savęs, bet mūsų pakankamumas yra iš Dievo". (2 Kor 3, 5). Galime priimti patikinimą, kad mūsų Adomo netobulumą dengia Kristaus teisumo drabužis, todėl esame priimtini Dievui kaip būsimi vieno Kristaus kūno nariai. - Izaijo 61:10; Filipiečiams 3:9; 1 Korintiečiams 12:12,27

Todėl kasdien tarnaukime ir aukosime Dievui, jo tiesos ir teisingumo reikalui bei savo broliams Kristuje. Taip pat būkime įsitraukę į "Karalystės Evangelijos" skelbimą vargšams dejuojantiems šio pasaulio kūriniais. (Mt 24, 14). "Juk tokios aukos Dievui patinka". Taip mūsų "šlovinimo auka" atneš garbę ir šlovę mūsų mylinčiam Dangiškajam Tėvui ir Jo Sūnui Jėzui Kristui, mūsų Viešpačiui.

Gyvieji akmenys

***Pagrindinė eilutė: "Ir jūs, kaip [gyvieji] akmenys,
esate statomi dvasiniai namai, šventa kunigystė,
kad atnašautumėte dvasines aukas, priimtinas
Dievui per Jėzų Kristų".
1 Petro 2, 5***

***Pasirinkta Šventojo Rašto ištrauka:
1 Petro 2, 1-12***

Būti "Dievo tauta" per visą žmonijos istoriją turėjo skirtingas reikšmes ir davė skirtingus rezultatus. Pavyzdžiui, Senojo Testamento raštuose sužinome apie Izraelio tautą, kuri daugelį šimtmečių sudarė Dievo tautą, ir jos ištikimybės ir neištikimybės laikotarpius. (Išėjimo 6, 7). Ateinančioje Dievo karalystėje čia, žemėje, visai atpirktai žmonijai bus suteikta galimybė tapti Dievo tauta. - Apreiškimo 21, 3-7

Šiandienos pamokoje apaštalas Petras kreipiasi į Dievo tautą dabartiniame amžiuje, nuo Sekminių, - į tuos, kurie aukoja savo žemiškas ambicijas dėl vilties gauti dangišką atlygį "pirmajame prisikėlime". (Apreiškimo 20, 6). Petras aiškina, kad šie statomi

kaip "dvasiniai namai". Jie yra "išrinktieji [išrinktieji] pagal Dievo išankstinį žinojimą". - 1 Pt 2, 5; 1, 2.

Dievo žmonėms šiuo metu tenka atsakomybė, kurią toliau pažymi Petras, sakydamas, "kad jūs rodytumėte šlovę To, kuris pašaukė jus iš tamsybių į savo nuostabią šviesą". (1 Pt 2, 9). Kažkada buvome tamsoje, atskirti nuo Dievo, bet buvome pašaukti būti Jo tauta. Todėl viena iš mūsų didžiųjų privilegijų yra "rodyti" Dievo šlovę skelbiant džiugiąją Evangelijos žinią ir, kaip Jėzus nurodė: "Tegul jūsų šviesa taip šviečia žmonių akivaizdoje, kad jie matytų jūsų gerus darbus ir šlovintų jūsų Tėvą, kuris yra danguje". - Mato 24, 14; 5, 16.

Kaip "šventoji kunigystė", Dievo tauta yra atskirta nuo pasaulio tam, kad tarnautų. Buvimas šios kunigystės dalimi yra mūsų atėjimo pas Viešpatį Jėzų Kristų, mūsų kūno puolusių polinkių atidėjimo ir įsitraukimo į auką rezultatas. (1 Pt 2, 1. 5). Mes esame pasaulyje, bet "ne iš pasaulio", - sakė Jėzus. (Jn 17, 14). Tie, kurie išliks ištikimi iki mirties, taps "karališkosios kunigystės" dalimi karalystėje, kai pašlovintoji Bažnyčia su Jėzumi kaip savo Galva taps teisumo mokytojais žmonijos pasauliui. - 1 Petro 2:9

Kaip pažymėta mūsų raktinėje eilutėje, ateidami pas Jėzų, esame rengiami kaip gyvieji akmenys, iš kurių "statomi dvasiniai namai". Petras nesako, kad

mes statysime šiuos dvasinius namus, bet kad būsime "pastatyti" į juos. Kiekvienas akmuo bus suformuotas, iškaltas ir nušlifuotas, kad tobulai tilptų į savo vietą pagal Dievo planą. Būdami šio dvasinio namo, statomo ant tvirto Jėzaus, kaip išpirkos už visus, pamato, dalimi, mes tampame brangūs Dievo akyse.

Be to, dabartinė Dievo tauta vadinama "ypatinga tauta". (1 Pt 2, 9; Tit 2, 14). Žodžiu "ypatingoji" nusakoma mintis, kad tai yra "Dievo nuosavybė" arba "tauta, skirta tam tikram tikslui", reiškianti, kad Dievas turi jiems ypatingą gyvenimo misiją.

Jie buvo atpirkti "brangiuoju Kristaus krauju". (1 Petro 1:18, 19). Jie visiškai pašventė, arba atidavė, save Viešpačiui ir paaukojo Jam savo gyvenimą, tapę priimtini per Kristų. (Rom 12, 1). Jų gyvenimas yra visiškai atsidavęs Dievui. Jie yra "dabar Dievo tauta, kuri nebuvo gavusi gailestingumo, o dabar gavo gailestingumą", todėl Dievas laiko juos savo ypatingu lobiu. - 1 Petro 2:10

Ugnyje išbandytas auksas

"Aš jums patariu pirkti iš manęs ugnyje išbandytą auksą, kad būtumėte turtingi".

Apreiškimo 3, 18.

Per beveik du tūkstančius metų nuo Jėzaus mirties ir prisikėlimo mūsų Dangiškasis Tėvas kvietė ypatingą krikščionių klasę, kurie norėtų dalyvauti laiminant nuodėmės ligotą ir mirštančią žmonijos šeimą būsimoje Kristaus šlovingoje karalystėje. Šios pamokos įžanginėje Raštų ištraukoje mūsų prisikėlęs Viešpats ypatingu būdu kalba apie šią išskirtinę savo ištikimųjų sekėjų klasę - tuos, kurie išsiugdo charakterį, vertinamą kaip "ugnyje išbandytas auksas".

Per Jono Apreiškėjo raštus paaiškėja, kad po to, kai šie mūsų Viešpaties Jėzaus sekėjai buvo pašaukti iš pasaulio, jie taip pat turi būti apvalyti, išgryninti ir priderinti prie Jo paties charakterio atvaizdo. Kad padėtų jiems tai padaryti, Jis suteiks jiems keletą labai svarbių dvasinių dovanų, kurių jiems prireiks, kad būtų ištikimi. Mūsų įžanginėje eilutėje toliau sakoma, kad jie turi apsigilinti "baltais drabužiais, kad būtumėte apsirengę ir kad

nepasirodytų jūsų nuogumo gėda; ir patepkite akis akių tepalu, kad matytumėte".

Labai vertinami

Šiandien auksas yra vienas iš trijų labiausiai vertinamų egzistuojančių metalų, o Biblijos laikais jis buvo pats vertingiausias. Paprastai jo randama nedideli kiekiai, todėl jis labai retas. Auksas yra pirmasis Biblijoje paminėtas metalas, jis siejamas su vardu Pison - reiškia "padidėjimas", viena iš keturių upės, ištekęjusios iš Edeno sodo, dalių. Upė šulinys simbolizuoja žmonių giminę, iš kurios bus išrinkta ypatinga klasė, kuriai atstovaus Pison, pirmasis paminėtas Edeno upės padalinys. Iš Šventojo Rašto įrašų skaitome: "Iš Edeno žemės tekėjo upė, kuri laistė sodą, o paskui dalijosi į keturias atšakas. Pirmoji atšaka, vadinama Pisonu, tekėjo aplink visą Havilos žemę, kur randamas auksas. To krašto auksas yra nepaprastai grynas; ten taip pat randama aromatinės dervos ir onikso akmens". - Pradžios 2:10-12

Auksas labai vertinamas ne tik dėl savo retumo, bet ir dėl to, kad pasižymi ilgalaikiu patvarumu ir grožiu. Senovėje jis buvo pripažįstamas kaip turtingumo ir žinomumo matas dar prieš Abraomo vardo pakeitimą. "Abromas buvo labai turtingas gyvuliais, sidabru ir auksu". (Pr 13, 2). Per amžius,

net iki šių dienų, auksas buvo labai ieškomas ir net tarsi kaupiamas. Tačiau Raštai pranašauja, kad ateis laikas, kai šis sukauptas turtas taps nebereikalingas, o dabartinis pasaulis ir jo blogos institucijos žlugs. Jokūbas rašė: "Dabar klausykite, turtuoliai, verkite ir dejuokite dėl jus užgriūsančio vargo. Jūsų turtai supuvo, o kandys suėdė jūsų drabužius. Jūsų auksas ir sidabras surūdijo. Jų korozija liudys prieš jus ir suės jūsų kūną kaip ugnis. Jūs kaupėte turtus paskutinėmis dienomis". - Jokūbo 5:1-3

Dėl savo spalvos, blizgesio ir atsparumo oksidacijai bei blukimui auksas ypač naudingas įvairių rūšių papuošalams ir ornamentams gaminti. "Tavo skruostus puošia brangakmenių eilės, tavo kaklą - auksinės grandinėlės". (Giesmių giesmės 1, 10). Kadangi auksas yra stabilesnis ir nekintamesnis už kitus metalus, jis buvo naudojamas kaip standartinė mainų ir prekybos priemonė tarp tautų ir žmonių.

Dieviškoji prigimtis

Dėl savo retumo ir didelės vertės auksas Šventajame Rašte naudojamas Kristaus nuotakos dvasiniam paveldėjimui aukščiausiam iš visų gyvenimo lygmenų - dieviškojoje prigimtyje - iliustruoti. (2 Pt 1, 4). Mūsų pristatoma Raštų ištrauka paimta iš Viešpaties žinios paskutinei iš septynių Apreiškimo knygos bažnyčių. Šis įkvepiantis pažadas

2025 m. rugpjūčio mėn.

skambėjo taip: "Tam, kuris nugali, duosiu sėdėti su manimi mano soste, kaip ir aš nugalėjau ir esu pasodintas su savo Tėvu Jo soste". (Apriškimo 3, 21). Ištikimi krikščionys dalysis dieviškąja prigimtimi kaip "Kristaus" nariai ir yra vaizduojami sėdintys Mesijo soste būsimoje dangaus karalystėje. Jėzus pažadėjo: "Aš jums skiriu karalystę, kaip mano Tėvas man paskyrė". - Luko 22, 29.

Kristaus nuotaka

Senojo Testamento būsimųjų įvykių pranašystėje Rebeka, Izaoko nuotaka, simbolizuoja Kristaus nuotaką, kurią sudaro Jo ištikimi sekėjai. (Žr. Pradžios knygos 24 skyrių). Kad tai iliustruotų, jai buvo įteiktos aukso dovanos, kurios vaizdavo nuostabius pažadus dangiškojo Tėvo, ieškančio nuotakos savo mylimam Sūnui, mūsų Viešpačiui Jėzui. Rebeka savo noru paliko tėvo namus ir leidosi į sunkią kelionę, kuri žymėjo jos įsipareigojimą susitikti su būsimu vyru Izaoku, kuris savo ruožtu atstovavo mūsų Viešpačiui Jėzui. "Kai kupranugariai baigė gerti, vyras [Izaoko tarnas] paėmė auksinį auskarą, sveriantį pusę šekelio, ir dvi apyrankes jos [Rebekos] rankoms, sveriančias dešimt šekelių aukso". - Pradžios 24:22

Psalmių knygoje yra būsimos santuokos ceremonijos iliustracija, kurioje Kristaus nuotaka aprenčiama auksu. Aukšas tarnauja jos dvasiniam

atlygiui į dieviškąją gyvenimo plotmę iliustruoti. Kalbėdamas apie šį nuostabiausią palikimą, psalmininkas rašė: "Karalių dukterys buvo tarp tavo garbingų moterų; tavo dešinėje stovėjo auksu pasidabinusi Ofyro karalienė". (Ps 45, 9). Karalienė išsiskyrė iš savo bendražygių, kitų garbingų moterų, dėl savo ištikimybės Viešpačiui, už kurio ketino ištekti, ir dėl to, kad jos charakteris buvo apdovanotas tiesos ir teismo principais. Iš tos pačios psalmės skaitome: "Tavo sostas, o Dieve, truks per amžių amžius; teisingumo skeptras bus Tavo karalystės skeptras. Tu myli teisingumą ir nekenti nedorybės; todėl Dievas, tavo Dievas, tave iškelė aukščiau už tavo bendražygius, patepdamas tave džiaugsmo aliejumi". - 6, 7 eilutės

Nuoroda į Ofirą nurodo vietą, garsėjančią kaip daugybės aukščiausios kokybės aukso šaltinį. Taigi, kaip tęsia psalmininkas, "karaliaus duktė viduje visa šlovinga: jos drabužiai iš kalto aukso. Ji bus atvesta pas karalių su siuvinėtais drabužiais". - Psalmių 45:13, 14

Dangiškasis miestas

Kalbėdamas apie būsimą Kristaus nuotaką, mūsų Viešpats Jėzus skelbė: "Tu esi pasaulio šviesa. Miesto, kuris stovi ant kalvos, neįmanoma paslėpti". (Mt 5, 14). Paskutinėje Jo žinioje ištikimiams Kristaus nuotakos nariams mums suteikiama galimybė

2025 m. rugpjūčio mėn.

pažvelgti į dangiškąjį miestą. "Aš, Jonas, mačiau šventąjį miestą, naująją Jeruzalę, nusileidžiančią nuo Dievo iš dangaus, pasiruošusią kaip nuotaka, pasipuošusi savo vyru". (Apreiškimo 21, 2). Vėliau tame pačiame skyriuje Jonas simboline kalba aprašė pasipuošusį Kristų šlovėje. "Jis nunešė mane dvasioje ant didelio ir aukšto kalno ir parodė man tą didįjį miestą, šventąją Jeruzalę, nužengiančią iš dangaus nuo Dievo, turinčią Dievo šlovę, o jos šviesa buvo kaip brangiausias akmuo, kaip jaspio akmuo, skaidrus kaip krištolas." - 10, 11 eilutės

Kaip auksas buvo siejamas su dangiškąja Kristaus nuotaka, taip ir dangiškasis miestas buvo laikomas dieviška institucija. "Jo sienų statyba buvo iš jaspio, o miestas - iš gryo aukso, kaip skaidrus stiklas. O miesto sienos pamatai buvo išpuošti visokiais brangakmeniais. ... Dvylika vartų buvo dvylika perlų, kiekvieni vartai padaryti iš vieno perlo. Didžioji miesto gatvė buvo iš aukso, gryo kaip skaidrus stiklas.". (18-21 eilutės). Taigi Dievo miestas simbolizuoja pašlovintą Kristų, kuris buvo ruošiamas dalyvauti valdant tautas. Dangiškasis miestas bus palaiminimų centras visoms žemės šeimoms valdant šlovingai būsimai Kristaus karalystei. - Pradžios 22:18; Apaštalų darbų 3:25

Senosios tvarkos išnykimas

Dabar gyvename paskutiniaisiais šio "dabartinio blogio pasaulio" metais ir paskirtu mūsų Viešpaties pažadėto sugrįžimo laiku. (Galatams 1, 4). Tiems, kurie atsiliepė į dangiškąjį pašaukimą Kristuje Jėzuje, tai turėjo būti ypatingas išbandymų ir išbandymų metas. Iš pranašų Malachijo žodžių skaitome: „Kas gali ištverti Jo atėjimo dieną ir kas atsilaikys, kai Jis pasirodys, nes Jis yra tarsi rafinavimo ugnis ir kaip stiprus muilas, balinantis drabužius: Jis sėdės kaip sidabro grynintojas ir valytojas, ir jis išgrynins Levio sūnus, išvalys juos kaip auksą ir sidabrą, kad jie atnašautų Viešpačiui teisumo auką". - Malachijo 3:2, 2, 3

Matome, kad senoji pasaulio socialinė tvarka, kuri buvo įtvirtinta savanaudiškumo ir puikybės pagrindu, praeina ruošiantis ateinančiai Kristaus karalystei. Kaip šio sukrėtimo tarp tautų įrodymą Lukas užrašė Jėzaus žodžius: "Bus ženklų saulėje, mėnulyje ir žvaigždėse, o žemėje - tautų vargas ir sumaištis; jūra ir bangos šėls; žmonių širdys palūš iš baimės ir žiūrėdamos į tai, kas ateis žemėje, nes dangaus galybės bus sukrėstos. Tada jie pamatys Žmogaus Sūnų, ateinantį debesyje su galybe ir didžia šlove". - Luko 21, 25-27

Šiandien aplink save matome pranašautą "tautų vargą, kupiną sumaišties", be jokio akivaizdaus

2025 m. rugpjūčio mėn.

sprendimo ar išsigelbėjimo būdo. Savanaudiškumas, neapykanta, išdidumas ir agresijos dvasia lėmė žiaurių ir galingų tironijų sukūrimą. Nuodėmė, korupcija ir neteisingumas neabejotinai atnešė baisių padarinių. Dabar žmogus turi ginklų, kuriais gali save sunaikinti kelis kartus. Tačiau nuostabūs Dievo pažadai mus užtikrina, kad žmonių giminei nebus leista sunaikinti savęs. Raštai moko, kad žmogaus savanaudiškumas galiausiai privestų prie savęs sunaikinimo, jei jo nesustabdytų dieviškoji galia ir įsikišimas. Jėzus kalbėjo apie šį baisų laiką ir didelę nelaimę, į kurią dabar juda pasaulis. Jis sakė: "Jei tos dienos nebūtų sutrumpintos, joks kūnas nebūtų išgelbėtas, bet dėl išrinktųjų tos dienos bus sutrumpintos". (Mato 24, 22). Kristus ir Jo Bažnyčia karalystės galybėje ir šlovėje įsikiš tinkamu laiku ir tada pradės žmonijos palaiminimo ir sugrąžinimo pas Dievą darbą.

Dejuojanti kūrinija

Vargšė dejuojanti žmonijos kūrinija bus išgelbėta nuo savo egoistinės ir išdidžios beprotybės. Visos nacionalinės ir tarptautinės problemos bus išspręstos valdant Kristaus karalystei. Mums pažadėta, kad tada iš žemės bus pašalinta visa neteisybė: „Ir Dievas nušluostys visas ašaras nuo jų akių, ir nebebus daugiau mirties, nei liūdesio, nei verksmo, nei

skausmo, nes ankstesni dalykai praėjo. Ir sėdintysis soste tarė: 'Štai aš visa darau nauja'. Jis man tarė: "Rašyk, nes šitie žodžiai yra tikri ir ištikimi". - Apreiškimo 21:4,5

Laikotarpis, kuriuo dabar gyvename, yra beveik dviejų tūkstančių metų, per kuriuos ištikimi Jėzaus sekėjai priėmė dangiškojo pašaukimo kvietimą, kulminacija. Taigi esame arti "avinėlio vedybų" meto. Skaitome: "Džiaukimės ir linksminkimės, atiduokime jam garbę, nes atėjo Avinėlio vestuvės, ir jo žmona pasiruošė. Jai buvo leista apsivilkti švariais ir baltais drobiniais drabužiais, nes drobiniai drabužiai - tai šventųjų teisumas. Ir jis man sako: ... Tai yra tikri Dievo žodžiai". - Apreiškimo 19:7-9

Tikėjimo išbandymas

Besibaigiantis šio amžiaus laikotarpis yra ypatingo Viešpaties tautos išbandymo metas, ir kiekvieno Kristaus nario tikėjimas yra išgryninamas, apvalomas ir patikrinamas. Jonas užrašė šiuos pranašiškus žodžius apie šį laiką: Jono žodžiai: "Ateis didžioji Jo rūstybės diena, ir kas galės atsilaikyti?" (Apreiškimo 6, 17). Dabar esame liudininkai, kad sparčiai artėja visų dabartinių žemėje veikiančių institucijų žlugimas.

Jėzus sakė: "Taip pat ir jūs, matydami, kad tai vyksta, žinokite, jog Dievo karalystė arti. Iš tiesų

sakau jums: ši karta tikrai nepraeis, kol visa tai neįvyks. Dangus ir žemė praeis, bet mano žodžiai niekada nepraeis. Būkite atsargūs, nes kitaip jūsų širdys bus prislėgtos linksmybių, girtuokliavimo ir gyvenimo rūpesčių, ir ta diena užklups jus staiga kaip spąstai. Juk ji ateis ant visų gyvenančių visoje žemėje. Visada budėkite ir melskitės, kad išvengtumėte viso to, kas netrukus įvyks, ir kad galėtumėte atsilaikyti Žmogaus Sūnaus akivaizdoje".
- Lk 21, 31-36

Tikėjimas ir darbai

Visada buvo tiesa, kad tie, kurie priėmė dangiškąjį pašaukimą į bendrą su Kristumi įpėdinystę, bus nuodugniai išbandyti. Kiekvienas turi tvirtai laikytis tikėjimo šventuoju Dievo žodžiu. "Būkite budrūs, tvirtai laikykitės tikėjimo, būkite drąsūs, būkite stiprūs". (1 Korintiečiams 16,13). Jei mumyse bus išugdytas tinkamas tikėjimo laipsnis, jis tikrai pasireikš duodamas vaisių. Tie, kurie galbūt turi tik tam tikrą tikėjimo laipsnį, dar nepadarė pažangos, paversdami jį gyvu tikėjimu. Todėl apaštalas Jokūbas klausia: „Kokia nauda, brangūs broliai ir seserys, jei sakote, kad turite tikėjimą, bet nerodote jo darbais? Ar toks tikėjimas gali ką nors išgelbėti? ... Taigi matote, kad vien tikėjimo nepakanka. Jei jis nesukelia gerų veiksmų, jis yra negyvas ir

nenaudingas. Taip, žmogus gali sakyti: Tu turi tikėjimą, aš turiu veiksmus. Parodyk man savo tikėjimą be veiksmų, o aš tau parodysiu savo tikėjimą veiksmais". - Jokūbo 2:14, 17, 18

Mūsų tikėjimas ir visa mūsų asmeninė būtis dabar yra ypač išbandyta, todėl Viešpats mus ragina: "Būkite ištikimi iki mirties". (Apr 2, 10). Kiekvieno būsimosios Kristaus nuotakos nario ištikimybė iki mirties reiškia paveldėjimą su Juo šlovėje ir nuostabų pažadą kartu su Juo dalyvauti laiminant visas žemės gimines. Tai pati didingiausia dovana, kokios tik galime tikėtis, ir verta stengtis ją pasiekti bei jai pasiruoti. Mūsų Viešpats prašo mūsų ištikimybės. Jis trokšta iš mūsų išvalyti viską, kas yra nuodėmės, įskaitant savanaudiškumą ir visus kūno darbus. - Galatams 5:19-21; 1 Korintiečiams 5:7,8; 2 Timotiejui 2:21

Nors darbai yra labai svarbūs, jie visada turi atspindėti krikščionio tikėjimo pagrindą. Tas, kurio gyvenimas nėra visiškai suderintas su tikėjimu, daro jam gėdą, o toks tikėjimas yra miręs. Jokūbas rašė: „Argi neprisimenate, kad mūsų protėvis Abraomas savo darbais parodė, jog yra teisus prieš Dievą, kai paaukojo ant aukuro savo sūnų Izaoką? Matote, jo tikėjimas ir veiksmai veikė kartu. Jo veiksmai padarė jo tikėjimą pilnatvišką. Taip ir įvyko, kaip parašyta Raštuose: Abraomas įtikėjo Dievą, ir Dievas dėl jo tikėjimo laikė jį teisiu. Jis netgi buvo pavadintas Dievo

2025 m. rugpjūčio mėn.

draugu. Taigi matote, kad esame teisūs prieš Dievą, parodo tai, ką darome, o ne vien tik tikėjimas. Kitas pavyzdys - prostitutė Rahaba. Ji savo veiksmais parodė, kad yra teisi prieš Dievą, kai paslėpė tuos pasiuntinius ir saugiai juos išsiuntė kitu keliu. Kaip kūnas be kvėpavimo yra negyvas, taip ir tikėjimas be gerų darbų yra negyvas". - Jokūbo 2:21-26

Jei Abraomas ir kiti tikėjimo didvyriai būtų tik aptarinėję savo tikėjimą tarpusavyje, jie niekada nebūtų tapę tikėjimo didvyriais ir nebūtų gavę geros žinios per tikėjimą. Šventasis Raštas atskleidžia, kad jie gyveno tikėjimu, o jų darbai atitiko tikėjimą. Taip jų tikėjimas buvo papildytas jų darbais. Mūsų tikėjimas taip pat turi būti gyvas, aktyvus ir veikti mummyse meile. - Galatams 5,6; Efeziečiams 6,23

Meilės ženklas

Meilės požymio ugdymas taip pat turi būti pabrėžiamas, nors jis neužima kitų svarbių veiksmų vietos dangiškąjį pašaukimą priėmusių žmonių gyvenime. Pavyzdžiui, meilė negali pakeisti doktrinos, tačiau ji padeda mums tinkamai naudotis doktrina. Meilė negali pakeisti tikėjimo ar veiklos Viešpaties vardu, tačiau ji yra vienintelis Dievui priimtinas tikėjimo ir tarnystės motyvas.

Kol laikomės vienos dvasios, vienos minties ir bendradarbiaujame su kitais panašaus brangaus tikėjimo žmonėmis, turime mylėti vieni kitus "tyra širdimi karštai". (1 Pt 1, 22). Turime skatinti vieni kitus "mylėti ir daryti gerus darbus" ir vengti kiekvieno žodžio bei veiksmo, galinčio kurstyti nesusipratimus ar nesantaiką. (Hebrajams 10, 24). Tikėjimas ir meilė turi eiti koja kojon. Jei tvirtai stovime tikėjime ir esame gaivinami meilės, esame "saugomi Dievo galybės". - 1 Petro 1, 5.

Daugelio meilė gali "atšalti", tačiau mūsų meilė kitiems, kai tvirtai stovime tikėjime, turi išlikti karšta, net jei kai kurie ją atstumia. (Mato 24,12). Jei esame įžeidinėjami ar niekinami, turime žiūrėti, kad neatsilygintume už tai. Kai esame persekiojami, niekada neprisidėkime prie persekiotojų gretų. (1 Petro 2, 21-23). Mums reikia stipraus tikėjimo ir vis daugiau meilės kupinos šventumo dvasios. Tai turėtų būti mūsų nuoširdus troškimas ir karšta malda. Brangus Dievo žodis yra tvirtas pagrindas mūsų tikėjimui, o mūsų tikėjimas turi būti toks, kuris veikia meile. - Galatams 5,6

Tvirtas tikėjimas

Turime išverti išbandymus ir tvirtai stovėti, kol mūsų mylimas Viešpats toliau mus tobulina, valo ir švarina, kad galėtume Jam atnašauti mums priimtina auką. Tai reiškia, kad kasdien turėsime imti savo

2025 m. rugpjūčio mėn.

kryžių ir sekti paskui Jį. (Luko 9, 23). Be to, reikės "laukti tos palaimintos vilties ir šlovingo pasirodymo didžiojo Dievo ir mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kristaus, kuris atidavė save už mus, kad atpirktų mus iš bet kokios neteisybės ir apvalytų sau ypatingą tautą, uolią geriems darbams". (Tit 2, 13. 14). Mylimasis grynintojas maloningai dirba su mumis, ir mes turime noriai paklusti šiam darbui. Mums visiems reikia rafinavimo ir apvalymo dėl nuodegų, kurios būdingos mūsų moliniam, kūniškam indui, kuriame yra mūsų dvasinis lobs - kaip ugnyje išbandytas auksas. - 2 Korintiečiams 4,7

Psalmininkas ištara: "Viešpatie, išgirsk mano balsą. Tegul Tavo ausys bus atidžios mano gailestingumo šauksmui. Jei Tu, Viešpatie, saugotum nuodėmių registrą, Viešpatie, kas galėtų atsilaikyti? Bet pas Tave yra atleidimas, kad galėtume su pagarba Tau tarnauti. Aš laikiu Viešpaties, visa mano būtybė laukia, į Jo žodį sudedu savo viltį." (Ps 130, 2-5)

Visoje savo piligriminėje kelionėje be Kristaus teisumo dangiškojo drabužio, dengiančio mūsų teisumą, negalėtume turėti jokios padėties prieš dangiškąjį Tėvą. "Aš labai džiaugsiuosi VIEŠPATYJE, mano siela džiūgaus mano Dieve, nes Jis ap rengė mane išgelbėjimo drabužiais, pridengė mane teisumo apsiaustu, kaip jaunikis puošiasi

papuošalais ir kaip nuotaka savo brangenybėmis". - Izaijo 61,10

Laiške broliams Romoje apaštalas Paulius sakė, kad rašo tiems, "kurie kantriai tęsdami gerus darbus siekia šlovės, garbės ir nemirtingumo". (Romiečiams 2, 7). Bažnyčiai Galatijoje jis sakė: "Neužsisklęskime gerai darydami, nes tinkamu laiku pjausime, jei nenusiminsime". (Galatams 6, 9). Mūsų Viešpats niekada mūsų nepaliks ir neapleis, Jis su meile trokšta, kad būtume panašūs į Jį ir atspindėtume Jo atvaizdą. (Hebrajams 13, 5). Mums tenka drąsiai pakelti Jo apvalymą ir apvalymą.

Kaip pažymėta ankstesnėse eilutėse, mes neturime "pavargti gerai darydami" ir turime atsiminti, kad mūsų išbandymas yra ne tik gerai daryti, bet ir "kantriai ištverti gerai darant". Taip pat turime apsilankyti "visa Dievo ginkluote", kad galėtume atsilaikyti šią "piktą dieną". - Efeziečiams 6,13

Brangiau už auksą

Apaštalas Petras atkreipia mūsų dėmesį į "išrinktųjų" klasę, kurią simbolizuoja auksas, šiuo metu ypač išgrynintas. Kalbėdamas apie Kristaus klasę, jis paaiškina jų ypatingą pašaukimą: "Išrinktieji pagal Dievo Tėvo išankstinį žinojimą, per Dvasios pašventinimą, į paklusnumą ir apšlakstymą Jėzaus Kristaus krauju: Malonė jums ir ramybė". - 1 Petro 1,2

Toliau apaštalas tęsia: "Tebūna palaimintas mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Dievas ir Tėvas, kuris pagal savo gausų gailestingumą atgimdė mus gyvai vilčiai per Jėzaus Kristaus prisikėlimą iš numirusių, į neperkeičiamą, nesuteptą ir nenykstantį paveldą, saugomą danguje jums, kurie Dievo galia tikėjimu esate saugomi išganymui, pasirengusiam apsireikšti paskutiniuoju laiku. Tuo jūs labai džiaugiatės, nors dabar kurį laiką, jei reikia, esate prislėgti įvairių pagundų [graikiškai: išbandymų]". Petras baigia sakydamas, kad mūsų tikėjimo išbandymai yra tarsi ugnyje išbandytas auksas: "Jūsų tikėjimo išmėginimas, kuris yra daug brangesnis už pražuvusį auksą, nors ir išbandytas ugnimi, gali būti rastas šlovei, garbei ir šlovei Jėzaus Kristaus pasirodymo metu". - 3-7 eilutės

Tebūnie tai mūsų liudijimas: "Jis žino, koku keliu einu: kai mane išbandys, išėsiu kaip auksas". - Jobo 23,10